

Arrest

nr. 163 588 van 8 maart 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 31 december 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 januari 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 februari 2016.

Gelet op het tegensprekelijk uitstel verleend op de terechtzitting van 5 februari 2016 waarbij de zaak wordt uitgesteld naar de terechtzitting van 19 februari 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. LECOMPTE en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 24 november 2010 en heeft zich vluchteling verklaard op 25 november 2010.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 7 maart 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 31 juli 2014 en op 14 oktober 2015.

1.3. Op 30 november 2015 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u van Palestijnse origine en bent u afkomstig uit Rashidiya kamp, Libanon. U en uw familieleden zijn allen geregistreerd bij de UNRWA.

In 2004 kreeg u problemen met het PFLP-GC (Popular Front for the Liberation of Palestine-General Command, 'al-jabha ash-shabiyya li tahrirfilastin – al-qiyada al-amma'). U had gezien dat één van hun verantwoordelijken, A.(...) G.(...) H.(...), geld had aangenomen van Fatah. U ging dit melden aan de militaire verantwoordelijke van de groepering. Hij vroeg u voor hen te spioneren maar u weigerde. Sindsdien waren ze naar u op zoek.

Op 24 juni 2006 was u samen met een vriend op weg naar Wadi el-Zein. U werd onderweg echter beschoten door de Libanese autoriteiten. U was gewond en werd overgebracht naar het militair ziekenhuis. Daar werd u ondervraagd. U vernam dat ze dachten dat u H.(...) K.(...) was, een belangrijke beschuldigde in de gekende zaak van het Israëlsche spionagenetwerk in Libanon. U zei dat u van plan was om een klacht in te dienen tegen de inlichtingendienst. U werd hierna beschuldigd van spionage voor Israël. U werd overgebracht naar de gevangenis van Baabda en vervolgens naar de gevangenis van Roumieh. U werd nooit veroordeeld maar in 2008 werd u , na betaling van een borgsom, vrijgelaten. U keerde terug naar Rashidiya.

Een tijd later werd u uitgenodigd door I.(...) a.(...)-K.(...), een kopstuk van Fatah. Zijn broer, A.(...) a.(...)-K.(...), was gearresteerd in de hierboven reeds vermelde spionagezaak. U werkte voordien als schilder bij A.(...). I.(...) vroeg u valse verklaringen af te leggen om zijn broer vrij te spreken. U vroeg een paar dagen bedenktijd maar weigerde uiteindelijk om in te gaan op de vraag om valse verklaringen af te leggen.

Uw advocaat was toen nog bezig met de zaak waarvoor u in de gevangenis had gezeten. Hij wilde u voor de rechtbank laten verschijnen. U stuurde echter uw broer S.(...) en uw vader. Toen zij naar de rechtbank van Baada aankwamen werden ze beschoten. Uw advocaat vroeg u om niet meer voor de rechter te verschijnen.

In 2009 namen uw problemen met Fatah, omwille van uw eerder weigering om valse verklaringen af te leggen, toe. Omstreeks september 2009 kwamen ze naar uw huis met de bedoeling om u te arresteren. U en uw broers, S.(...) en A.(...) A.(...) M.(...) (O.V.6.869.646) konden hen echter afschrikken door jullie wapens te tonen. De volgende dag vluchtte u naar uw grootvader in Baalbek. Uw broers vervoegden u later. U verliet Libanon en reisde via Syrië, Turkije, Griekenland naar Italië. Met een vals Oostenrijks paspoort reisde u vervolgens per vliegtuig naar België waar u op 25 november 2010 asiel aanvraagde. U verklaart hierbij dat u na uw vertrek nog steeds gezocht werd en dat u bij verstek veroordeeld werd.

Uw broers A.(...) en S.(...) verlieten Libanon na u. Uw broer A.(...) A.(...) M.(...) (O.V. 1120957) vroeg op 2 september 2011 asiel aan in België. Uw broer S.(...) reisde naar Roemenië waar hij een verblijfsvergunning verkreeg. Ondertussen verlieten ook uw broer Sa.(...) (O.V. 8.108.102) en uw zus R.(...) (O.V.8.132.264) Libanon waarna ze naar België reisden. Sa.(...) diende op 18 augustus 2015 een asielaanvraag in en R.(...) vroeg op 28 september 2015 asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende originele documenten voor: uw identiteitskaart, uw UNRWA kaart, een attest van gezinssamenstelling, uw geboorteakte en medische attesten. Tevens legt u kopies voor van de identiteitskaarten van uw gezinsleden, uw huwelijksakte en 3 oproepingsbrieven. Twee van deze oproepingsbrieven zijn aan u gericht (dd. 16/01/2009, dd. 08/09/2009) en één aan uw broer A.(...) A.(...) M.(...) (O.V. 1120957) (dd. 05/05/2011).

B. Motivering

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van

de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt evenwel niet wanneer de bijstand of bescherming van de UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd. Indien de bijstand heeft opgehouden te bestaan, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten. De bijstand heeft opgehouden te bestaan wanneer het orgaan dat de bijstand levert opgeheven wordt, of wanneer het voor de UNRWA onmogelijk is zijn opdracht te vervullen, of wanneer vast komt te staan dat het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van de UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit is het geval indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor de UNRWA onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (Hof van Justitie 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, §§ 58, 61, 65 en 81)

Uit uw verklaringen en de documenten die u voorlegt blijkt dat u als Palestijn een verblijfsrecht had in Libanon en er de bijstand van de UNRWA verkreeg (CGVS I H.(...), p. 25, 26 + documenten). Rekening houdend met artikel 1D van het Verdrag van Genève van 1951, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, dient onderzocht te worden of uw vertrek uit uw land van gewoonlijk verblijf zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Naar het oordeel van het Commissariaat-generaal dient te worden vastgesteld dat aan de door u aangehaalde problemen die u ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied te verlaten, geen geloof kan worden gehecht om onderstaande redenen.

Uit uw verklaringen blijkt dat uw grootste problemen en die van uw broer voor een groot deel draaien rond de gekende spionagezaak met ondermeer H.(...) K.(...) (CGVS I H.(...), p. 6, 9, 10, 11, 12). U werd volgens uw verklaringen beschoten omdat de Libanese autoriteiten dachten dat u hem was. Omwille van deze beschieting wilde u een klacht indienen tegen de militaire inlichtingendienst. Hierop werd u gearresteerd en beschuldigd van spionage voor Israël. Na uw vrijlating werd u door Fatah benaderd om een valse getuigenis af te leggen in de spionagezaak zodat de broer van de Fatah-verantwoordelijke, A.(...) a.(...)-K.(...) zou vrijkomen. Omdat u weigerde werd u geviseerd door Fatah en werd u na een deal tussen Fatah en de Libanese autoriteiten uiteindelijk bij verstek veroordeeld.

Allereerst dient er te worden gewezen op het feit dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) over een lijst beschikt van personen die in de zaak rond het Israëlsche spionagenetwerk in Libanon werden beschuldigd, gearresteerd of veroordeeld, waaronder H.(...) K.(...). Het blijkt dat uw naam noch die van A.(...) a.(...)-K.(...) voorkomen op deze lijst. Over deze zaak en het lot van H.(...) K.(...) blijkt u vervolgens bijzonder weinig te weten. Het enigste wat u kunt zeggen is dat u hoorde dat H.(...) K.(...) naar Israël was gevlucht en dat hij niet werd opgepakt door de Libanese autoriteiten. Dit stemt overeen met de informatie waarover het CGVS beschikt. Vervolgens blijkt echter dat u niet weet dat H.(...) K.(...) bij verstek ter dood veroordeeld werd en kent u geen enkele persoon die in diezelfde zaak werd opgepakt of veroordeeld (CGVS I H.(...), p. 19, 20). Vervolgens moet er worden vastgesteld dat u evenmin veel informatie kunt geven over die andere centrale figuur uit uw asielrelaas, A.(...) a.(...)-K.(...). Het enige wat u blijkt te weten is dat hij na uw vrijlating in de gevangenis van Roumieh zat en dat hij tot uw vertrek in de gevangenis zat. Wanneer hij gearresteerd werd blijkt u niet te weten. Of hij nu nog in de gevangenis zou zitten of in welke gevangenis weet u evenmin. U weet niet eens welke straf hij zou hebben gekregen (CGVS I H.(...), p. 8, 12, 20). Deze vaststellingen houden reeds een negatieve indicatie in met betrekking tot de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Het ongeloofwaardig karakter van uw asielrelaas wordt vervolgens bevestigd door volgende vaststellingen.

Op 24 juni 2006 werd u naar eigen zeggen beschoten toen de Libanese autoriteiten uw wilden arresteren. Tijdens uw interview bij het CGVS stelt u dat u ze u wilden arresteren en u beschoten omdat ze dachten dat u H.(...) K.(...) was. U was op dat moment samen met een vriend op weg om vrienden in Wadi Zein te gaan bezoeken (CGVS I H.(...), p. 7, 8, 9, 10). Vreemd genoeg verklaarde u bij het invullen van de vragenlijst van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat men u wilde arresteren omdat een vriend van u, met wie u occasioneel huizen schilderde, beticht werd van spionage (Vragenlijst H.(...), punt 3.1). Dit is bovendien een voorgehouden gebeurtenis die u tijdens uw interview bij het CGVS veel later in de tijd situeert (CGVS I H.(...), p. 6, 7, 8). Uw broer blijkt vervolgens weinig tot niets te weten

van deze beschieting. Buiten de plaats waar de voorgehouden beschieting plaatsvond kan uw broer geen enkele informatie over deze gebeurtenis verschaffen. Hij weet niet of u alleen was en hij blijkt niet te weten waarom u werd neergeschoten. Hij stelt dat u werd beschoten omdat de Libanese autoriteiten op zoek waren naar iemand van de familie K.(...) of K.(...). De voornaam van deze persoon blijkt uw broer niet eens te kennen (CGVS I A.(...), p. 8, 9, 15, 16).

Vervolgens werd u naar eigen zeggen opgesloten en beschuldigd van spionage omdat u tijdens uw verblijf in het ziekenhuis kenbaar zou hebben gemaakt dat u een klacht wilde indienen tegen de militaire inlichtingendienst omwille van de beschieting (CGVS I H.(...), p. 9, 10, 11). Allereerst moet er echter worden vastgesteld dat u afwijkende verklaringen aflegt over de periode dat u in het ziekenhuis zou hebben gelegen. Bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS bij de DVZ verklaarde u dat u drie maanden in het ziekenhuis verbleef (Vragenlijst H.(...), punt 3.1). Tijdens uw interview bij het CGVS verklaart u evenwel dat u slechts een 15-tal dagen in het ziekenhuis verbleef (CGVS I H.(...), p. 10, 18). U ontkent ooit verklaard te hebben dat u drie maanden in het ziekenhuis verbleef (CGVS I H.(...), p. 27). Bij aanvang van uw gehoor bij het CGVS verklaarde u echter dat uw verklaringen bij de DVZ geen fouten bevatten (CGVS I H.(...), p. 2) In eerste instantie verklaart u verder zeer uitdrukkelijk dat u effectief via uw advocaat een klacht indiende tegen de militaire inlichtingendienst (CGVS I H.(...), p. 14). Later wijzigt u evenwel uw verklaringen en stelt u dat u niet precies weet of er effectief een klacht werd ingediend en dat u de zaak nadien zelfs niet meer gevolgd zou hebben en uw advocaat niets meer zou hebben gevraagd (CGVS I H.(...), p.20, 21). Aangezien u claimt dat u gearresteerd werd en beschuldigd van spionage omdat u deze klacht indiende wordt het ongeloofwaardig karakter van uw asielaanvraag nogmaals bevestigd door bovenstaande vaststellingen.

Tijdens uw gehoor bij het CGVS verklaart u vervolgens dat u uiteindelijk na twee jaar gevangenschap in 2008 werd vrijgelaten na het betalen van een borgsom. De exacte datum van uw vrijlating blijkt u, voor zo een ingrijpende gebeurtenis, vreemd genoeg niet meer te weten (CGVS I H.(...), p.12). Later tijdens uw gehoor verklaart u dat uw echtgenote zwanger was toen u werd vrijgelaten en dat het dus ergens in juni of juli 2008 moet zijn gebeurd (CGVS I H.(...), p. 18). Tijdens het invullen van de vragenlijst van het CGVS bij de DVZ had u echter nog verklaard dat u op 25 april 2007 werd vrijgelaten (Vragenlijst Hisham, punt 3.1). Geconfronteerd met deze discrepantie legt u uiterst onsamenhangende verklaringen af door eerst te beweren dat u op 25 juli werd vrijgelaten, vervolgens te stellen dat u zich die datum van de 25ste niet meer herinnert maar wel dat u in 2007 werd vrijgelaten om vervolgens weer te verklaren dat u in 2008 werd vrijgelaten. Uiteindelijk stelt u simpelweg dat u het niet weet, dat u data vergeet maar dat u over documenten beschikt en dat u deze kunt bezorgen (CGVS I H.(...), p. 27). Ondanks de uitdrukkelijke vraag van het CGVS om deze documenten zo snel mogelijk te bezorgen beschikt het CGVS tot op heden over geen enkel document dat kan aantonen dat u effectief in de gevangenis heeft gezeten of wanneer u dan wel werd vrijgelaten. Uw broer beweert overigens dat u in 2008 werd vrijgelaten. Hoeveel de borgsom bedroeg weet hij niet en of u op dat moment al beschuldigd werd van spionage weet uw broer niet (CGVS I A.(...), p. 10, 16).

Na uw vrijlating werd u omstreeks 25 augustus 2008 ontboden door I.(...) e.(...)-K.(...), een belangrijk kopstuk van Fatah. Hij vroeg u om een valse getuigenis af te leggen zodat zijn broer A.(...), die beschuldigd werd van spionage voor Israël, zou vrijkomen. U diende te verklaren dat het telefoontoestel waarmee A.(...) contact opnam met de Israël's eigenlijk aan u toebehoorde (CGVS I H.(...), p. 6, 7, 8, 15). Uw broer blijkt hieromtrent evenwel niet te weten wat u precies diende te verklaren (CGVS I A.(...), p. 8). Los van het feit dat een getuigenis van deze aard op het Libanese gerecht weinig indruk zal maken in het kader van een geruchtmakende zaak rond een Israëlisch spionagenetwerk moet er bovendien worden vastgesteld dat u over deze cruciale gebeurtenis met geen woord had gerept bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS bij de DVZ. U vermeldt zelfs op geen enkel moment de groepering Fatah of de namen van I.(...) e.(...)-K.(...) of A.(...) e.(...)-K.(...) (Vragenlijst H.(...), p. 2, 3).

Bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS bij de DVZ repte u niet alleen met geen woord over de eis van I.(...) e.(...)-K.(...). U vermeldt evenmin dat u weigerde in te gaan op deze eis, dat u omwille van deze eis geïnterviewd werd en dat u onmiddellijk na een door uzelf en uw broers gewapenderhand verhinderde arrestatiepoging door Fatah uw woonplaats verliet. U verklaarde toen iets heel anders. U stelde immers dat u na uw vrijlating, toen situeerde u die nog in 2007, door de militaire rechtbank werd opgeroepen in september 2010. U negeerde deze oproeping en vluchtte naar België (Vragenlijst H.(...), p. 2, 3).

Geconfronteerd met deze opmerkelijke omissies stelt u dat u alles kort en beknopt diende te vertellen op de DVZ (CGVS I H.(...), p. 28). Bij aanvang van uw gehoor op het CGSS had u echter verklaard dat u

alle belangrijke redenen had vermeld die tot uw vlucht hadden geleid (CGVS I H.(...), p.2). De geloofwaardigheid van uw asielrelaas wordt dan ook totaal onderuit gehaald door deze omissies aangezien het cruciale elementen uit uw asielrelaas betreffen.

Volgens uw verklaringen tijdens uw gehoor bij het CGVS zouden leden van Fatah op 11 september 2009 gepoogd hebben u te arresteren (CGVS I H.(...), p. 15). Zoals eerder aangegeven repte u bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS bij de DVZ met geen woord over deze voorgehouden gebeurtenis. Integendeel, u diste een heel ander verhaal op. Uw broer situeert deze gebeurtenis bovendien pas eind 2009. Gezien zijn verklaring dat hij Libanon in december 2009 verliet kan er worden verondersteld dat hij hiermee december 2009 bedoelt (CGVS I A.(...), p. 3, 6, 7, 8). De volgende dag verliet u Rashidiya en dook u 15 dagen onder bij uw grootvader in Baalbek. U vertrok eerst en vervolgens kwamen uw broers S.(...) en A.(...) u vervoegen (CGVS I H.(...), p. 3, 4). Uw broer verklaarde bij het invullen van zijn vragenlijst van het CGVS bij de DVZ echter dat u en S.(...) samen Rashidiya verlieten en dat hij vervolgens enige tijd later achterkwam (Vragenlijst A.(...), punt 3.5). Tijdens zijn gehoor bij het CGVS wijzigde hij zijn verklaringen en sloot hij zich aan bij uw versie van de feiten (CGVS I A.(...), p. 12). Eens te meer een vaststelling die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ondermijnt.

Na uw vertrek zou u naar eigen zeggen bij verstek veroordeeld zijn geweest. Over deze voorgehouden veroordeling, die u bovendien op geen enkele manier kunt staven, legt u enkel vage en afwijkende verklaringen af waardoor ook de geloofwaardigheid van dit element uit uw asielrelaas totaal onderuit wordt gehaald. Bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS bij de DVZ verklaarde u nog dat u bij verstek tot vijf jaar gevangenisstraf werd veroordeeld wegens medeplichtigheid aan spionageactiviteiten voor Israël (Vragenlijst H.(...) punt 3.5). Tijdens uw interview bij het CGVS verklaart u evenwel dat u veroordeeld werd tot zeven jaar. Op basis van welke, volgens u valse, beschuldiging u veroordeeld werd blijkt u plots niet te weten. Wanneer u precies veroordeeld werd weet u evenmin. Wel verklaart u dat u over een document beschikt dat uw veroordeling zou kunnen aantonen (CGVS I H.(...), p. 12, 16, 17, 21, 22). Tot op heden is het CGVS echter niet in bezit van dit document. Geconfronteerd met uw afwijkende verklaringen over uw voorgehouden veroordeling stelt u dat u bij het invullen van de vragenlijst niet wist welke straf u had gekregen en dat u later van uw moeder vernomen had dat u in werkelijkheid tot zeven jaar veroordeeld werd (CGVS I H.(...), p. 28). Allereerst moet er echter worden opgemerkt dat u bij aanvang van uw gehoor bij het CGVS verklaarde dat er geen fouten voorkwamen in de verklaringen die u had afgelegd bij de DVZ (CGVS I H.(...), p. 2). Bovendien moet er worden vastgesteld dat uw broer niet kan zeggen welke gevangenisstraf u precies zou hebben gekregen. Hij blijkt na al die jaren nog steeds te twijfelen tussen vijf of zeven jaar gevangenisstraf (CGVS I A.(...), p. 7, 18).

Tijdens uw gehoor bij het CGVS verklaarde u plots dat u reeds sinds 2004 problemen kende met de groepering PFLP-GC omdat u had gemeld dat een van hun verantwoordelijken geld had aangenomen van Fatah. Vervolgens zouden ze u gevraagd hebben om voor hen te spioneren. Wat u weigerde. Hierdoor zou u met hen problemen hebben gekend. Allereerst moet echter worden vastgesteld dat deze voorgehouden redenen blijkbaar niet de reden waren voor uw vertrek uit Rashidiya of Libanon aangezien u er nog jarenlang verbleef. Vervolgens moet er worden vastgesteld dat u bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS bij de DVZ op geen enkel moment melding had gemaakt van deze problemen. Vervolgens moet er worden geconcludeerd dat u tijdens uw gehoor bij het CGVS er niet in slaagt om concrete verklaringen af te leggen over deze voorgehouden problemen. Wat voor problemen u met het PFLP-GC zou hebben gekend wordt op geen enkel moment duidelijk (CGVS I H.(...), p. 9, 22, 23) (Vragenlijst H.(...)). Uw broer weet trouwens evenmin wat voor problemen u met het PFLP-GC zou hebben gekend. Hij kan evenmin zeggen wanneer u deze problemen gekend zou hebben (CGVS I A.(...), p. 23). Ook aan deze problemen kan dan ook weinig geloof worden gehecht laat staan dat er kan worden geconcludeerd dat u zich omwille van deze voorgehouden problemen persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond toen u uw woonplaats verliet.

Tot slot dient er nog te worden gewezen op het feit dat u bij DVZ verklaarde dat u pas op 24 oktober 2010 Libanon verliet en dat u vervolgens via Syrië, Turkije en een u onbekend land naar Italië reisde. Vandaar zou u op 23 november 2010 per vliegtuig naar België zijn verdergereisd (verklaring punt 35). Tijdens uw gehoor bij het CGVS verklaart u evenwel dat u reeds in 2009 Libanon verliet en bevestigt u dat uw reis naar België uiteindelijk een jaar in beslag nam (CGVS I H.(...), p. 3, 4, 5, 19). U kunt geen afdoende verklaring geven voor deze discrepantie. U stelt simpelweg dat u uw vertrekdatum niet meer herinnert (CGVS I H.(...), p. 26). Dit zou nog normaal genoemd kunnen worden. Dat u niet meer weet of u een maand of een jaar gereisd zou hebben is echter niet aanvaardbaar.

Gezien het geheel aan bovenstaande vaststellingen kan er geen enkel geloof worden gehecht aan uw asielrelaas.

Verder blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon, en dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, emergency cash voor voedsel en huur, materiële bijstand. Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u Libanon verlaten heeft om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil waardoor u verhinderd werd de door het UNRWA verleende bijstand te genieten. U heeft immers niet aangetoond dat de bijstand of de bescherming van de UNRWA heeft opgehouden te bestaan, noch heeft u aangetoond dat u bij terugkeer naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen. Conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient u bijgevolg uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren en dat zij recht hebben op een reisdocument dat 3 tot 5 jaar geldig is. Verder blijkt dat de Libanese ambassade in Brussel hieraan, los van een zekere administratieve inertie, zijn medewerking verleent. Alhoewel de procedure weliswaar enige tijd in beslag kan nemen, worden er immers geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Deze procedure neemt overigens niet meer tijd in beslag voor Palestijnen dan voor Libanese burgers. De Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied heeft geen invloed op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen. Er zijn geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreerde Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat u over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Palestijnse identiteitskaart. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Voorts erkent het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp Rashidiya erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precaire omstandigheden leeft. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer na uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet loopt. Uit uw eigen verklaringen blijkt evenwel dat uw individuele situatie behoorlijk is.

Zoals hierboven omstandig werd uitgelegd kan er geen geloof worden gehecht aan uw voorgehouden problemen met de Libanese autoriteiten of Fatah. Vervolgens moet er worden vastgesteld dat familie nog probleemloos in Rashidiya verblijft. Tijdens uw verblijf in Libanon kreeg u steun van de UNRWA en u verklaarde dat uw gezin tot op heden nog steeds van deze bijstand geniet. Zo verkrijgen ze financiële hulp, medische hulp, voedselhulp en onderwijs. Uw familie bezit een eigen flatgebouw in Rashidiya waar ze wonen. U verklaarde verder dat u en uw familie, voor uw vertrek, over een kapsalon, een winkel, een cafe en biljartzaal en een taxi beschikten. Het cafe zou ondertussen gesloten zijn maar uw familie is tot op heden nog steeds eigenaar van de winkel, het kapsalon en een taxi. Naast uw werk als schilder werkte u, net als uw broers, in deze verschillende zaken. U wees er bovendien op dat u indertijd ook

een werknemer in dienst had in uw cafe. U verklaart dat het goed gaat met uw familie. Ook de economische situatie van uw familie blijkt behoorlijk te zijn. De reis van uzelf en uw broers naar Europa werd betaald door uw vader. Naast de UNRWA-bijstand die uw gezin krijgt blijkt voorts dat uw vader ook uw gezin helpt voorzien in hun onderhoud. Het blijkt zelfs dat uw vader jullie ook nu nog financieel ondersteunt vanuit Libanon (CGVS I H.(...), p. 3, 23, 24, 25, 26)(CGVS I A.(...), p. 13, 14, 19, 20, 24)(CGVS II H.(...), p. 5, 6)(CGVS II A.(...), p. 5, 6, 7) .

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in dit vluchtelingenkamp van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw asielaanvraag de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon – De actuele veiligheidssituatie- dd. 11 mei 2015) blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De gevolgen van Hezbollah's betrokkenheid in de Syrische burgeroorlog lieten zich snel voelen in Libanon. Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen, politiek gemotiveerde moorden en grensgeweld. Het geweld concentreerde zich hoofdzakelijk in de gevestigde frontlinies in de grensstreek met Syrië, de zuidelijke buitenwijken van Beiroet en Tripoli. Vooral de eerste helft van 2014 gekenmerkt werd door een sterke toename van autobommen waarbij de meerderheid van de slachtoffers burgers waren. Het gros van deze aanslagen was toe te schrijven aan soennitische extremistische groeperingen die Hezbollah of haar sjiitische achterban als doelwit hebben. Hierbij werden vooral de zuidelijke buitenwijken van Beirut geviséerd. Sinds april 2014 is er evenwel een militair veiligheidsplan van kracht in Tripoli, de Bekaa en de Akkar-regio. Mede door deze toegenomen veiligheidsmaatregelen nam de schaal van het geweld, alsook het aantal burgerdoden sinds de tweede helft van 2014 beduidend af. Zo vindt er sinds april 2014 geen sektarisch geweld meer plaats tussen de Alawitische en soennitische milities in Tripoli. Wel vond in januari 2015 een dubbele zelfmoordaanslag plaats waarbij een gering aantal burgerdoden te betreuren vielen. Het geweld escaleerde evenwel niet. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet.

Anno 2015 concentreert het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de regio Bekaa (Hermel, Aarsal, Baalbek) en Akkar. Jihadistische groeperingen richten hun pijlen hoofdzakelijk op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Zo vinden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat al-Nusra, en het Libanese leger. Bij dit soort aanvallen op militaire controleposten of patrouilles vallen evenwel weinig tot geen burgerslachtoffers. Wel vonden in augustus en oktober 2014 drie grootschalige en langdurig gewapende confrontaties plaats waarbij tientallen burgerslachtoffers vielen. Sinds de november 2014 hebben zulke confrontaties evenwel niet meer plaatsgevonden. Het leger heeft in het voorjaar de in de grensregio aanwezige troepen versterkt.

Syrische rebellengroepen voeren voorts raket- en morteraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar

beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebelligroeperingen in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. Sinds de tweede helft van 2014 namen deze aanvallen in intensiteit af

In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Wel vonden er in 2014 en 2015 voor het eerst sinds 2006 kleine vergeldingsacties plaats langs beide zijden.

Ook in de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen ondanks de toenemende invloed van salafistische groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers geïdoleerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren. Sinds juli 2014 is in het vluchtelingenkamp Ain al-Hilwah een gezamenlijke troepenmacht actief waarin de verschillende fracties vertegenwoordigd zijn. De troepenmacht heeft zich sindsdien kunnen ontplooiën in de meest gevoelige wijken en kwam naar aanleiding van een aantal politiek gemotiveerde moorden onmiddellijk tussen. De aanwezigheid van de troepenmacht heeft nog niet belet dat er nog steeds politiek gemotiveerde moorden en afrekeningen plaatsvinden

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij hoofdzakelijk in de grenszone in het oosten en het noorden van Libanon ook burgerslachtoffers zijn gevallen ten gevolge van invallen en raketaanvallen vanwege Syrische rebelligroeperingen en aanvallen vanwege het Syrische leger en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de problemen die u ertoe zouden hebben aangezet uw land van gewoonlijk verblijf te verlaten. Nergens uit uw verklaringen kan voorts afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan waardoor u bij terugkeer persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijk en vernederende behandeling zou lopen. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat er voor burgers in uw land van gewoonlijk verblijf actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van gewoonlijk verblijf, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken, dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een verwijderingsmaatregel onverenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegt kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. De drie oproepingsbrieven betreffen louter kopies en beschikken aldus over bijzonder weinig objectieve bewijswaarde. Bovendien dient het voorleggen van documenten gepaard te gaan met geloofwaardige en samenhangende verklaringen. Dat is hier allerm minst het geval. Deze documenten volstaan dan ook niet om de geloofwaardigheid van uw asielrelaas te herstellen. Hierbij dient nog te worden opgemerkt dat u klaarblijkelijk wordt opgeroepen voor een incident dat in de toekomst zal plaatsvinden aangezien de convocatie van 16/01/2009 u oproept in een zaak van 'wapens en gewelddadig gedrag' zodat kan

worden aangenomen dat hiermee de voorgehouden door u en uw broers verhinderde arrestatie bedoeld wordt die u situeert in september 2009 en uw broer eind 2009. Dient dan ook te worden opgemerkt dat dit document de geloofwaardigheid van uw asielrelaas eens te meer ondermijnt. De verklaringen van uzelf en uw broer met betrekking tot deze documenten bevestigen het ongeloofwaardig karakter van jullie asielrelaas. U blijkt zelfs niet te weten dat u deze documenten heeft voorgelegd. U weet niet wat voor documenten het betreffen en u heeft geen idee wat u met deze documenten wilt aantonen (CGVS II H.(...), p. 4). Ook uw broer kan geen enkele overtuigende verklaring afleggen over deze documenten. Hij weet niet wat er in deze documenten staat aangezien hij ze nooit gelezen heeft en weet niet meer wanneer jullie deze documenten ontvingen (CGVS II A.(...), p. 2, 3) De medische attesten bevatten geen enkele informatie waaruit kan worden opgemaakt in welke omstandigheden u uw verwondingen zou hebben opgelopen. De overige documenten zijn louter een aanwijzing voor uw identiteit, herkomst, verblijfstatuut in Libanon, burgerlijke staat en gezinssamenstelling. Geen van deze documenten doet echter uitspraak over de door u ingeroepen vluchtmotieven.

Ook in hoofde van uw broer A.(...) (O.V. 6.869.646) werd een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. In hoofde van uw broer S.(...) en uw zus R.(...) (O.V. 8.108.102 en O.V.8.132.264) werd tot op heden nog geen beslissing genomen. Uit uw verklaringen blijkt evenwel dat de door hen aangehaalde problemen geen verband houden met de door u en uw broer A.(...) aangehaalde asielmotieven (CGVS II H.(...) p. 2 ev).

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet meen ik dat u uitgesloten dient te worden van bescherming onder de Vluchtelingenconventie. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel – aangaande de uitsluiting van de vluchtelingenstatus –, afgeleid uit de schending van het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing, artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing niet op afdoende wijze heeft geantwoord op de door hem ingediende asielaanvraag, waaruit duidelijk blijkt dat hij een gegronde vrees voor vervolging had in de zin van de Conventie van Genève, terwijl de formele en de materiële motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen een uitdrukkelijke en vooral afdoende motivering van een dergelijke beslissing vereisen.

Verzoeker stelt niet te kunnen instemmen met de zienswijze van het Commissariaat-generaal aangezien niet enkel vaststaat dat hij van rechtswege als erkend vluchteling moet worden aanzien, maar bovendien de situatie ter plaatse in Libanon dermate evolueerde dat er geen sprake meer is van een voortgezette en stabiele bescherming door UNRWA. Verzoeker verduidelijkt dat de werkmiddelen van UNRWA dermate geslonken zijn dat er geen effectieve bescherming en bijstand meer mogelijk is. Met de komst van ontelbare Syrische vluchtelingen is de volledige economie die ontstaan was in en rond de kampen verdwenen ten nadele van de Palestijnse vluchtelingen. Bijkomend diende hij het gebied te verlaten ten gevolge van ernstige problemen en vrees waarbij UNRWA in de onmogelijkheid verkeerde om bijstand te verlenen. Verzoeker wijst erop dat hij zijn land – en zijn alternatieve thuisbasis in Libanon – is ontvlucht wegens een gegronde vrees voor vervolging en dat hij om duidelijke redenen, gelet op zijn actuele en voorbije problemen, niet kan terugkeren naar Palestina, laat staan naar Libanon. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen erkent dat hij niet naar Palestina kan gaan, maar weigert bescherming toe te kennen, stellende dat verzoeker onder de uitsluitingscriteria (1D) van de Vluchtelingenconventie valt. Verzoeker betoogt in dit verband dat hij zijn asielaanvraag heeft ingediend op 25 november 2010, dat hij door de extreem lange asielprocedure elk verblijfsrecht in een derde land 'verspeeld' heeft en dat niet anders dan kan vastgesteld worden dat hij op grond van de Conventie van New York een permanent verblijfsrecht heeft bekomen in België. Verzoeker meent dat het samenlezen van artikel 12 van de Richtlijn 2001/95/EU en artikel 1D van de Vluchtelingenconventie tot het besluit moet leiden dat hij in Libanon als vluchteling werd erkend door UNRWA, dat hij reeds meer dan vijf jaar legaal in België verblijft en dat hij dus geen andere gewoonlijke verblijfplaats heeft dan deze in België (en niet langer in Libanon). Verzoeker benadrukt dat het Commissariaat-generaal voor de

vluchtelingen en de staatlozen de plicht heeft om asielaanvragen ten gronde te onderzoeken, niet enkel met het oog op de weigering van de aanvraag om haar eigen talmen te verbergen maar net zoals een onderzoeksrechter, met de plicht de waarheid aan het licht te brengen. Verzoeker heeft echter sterk de indruk dat het Commissariaat-generaal niet dit doel voor ogen had bij de behandeling van zijn asielaanvraag en eerder zocht naar een 'zie je wel' redenering tegen de daden van verzoeker door te stellen dat hij een maatschappelijk relevante functie heeft gevoerd. Het Commissariaat-generaal denkt, leest en beslist volgens verzoeker in zwart-wit, zonder rekening te houden met de context waarbinnen hij opgroeide, met zijn algemene kennis, zijn opleidingsniveau, de algemene situatie in het land van oorsprong, de spanningen in Libanon, de oorlogen in de regio enz. Verzoeker meent dat er geen redenen zijn om hem internationale bescherming te ontzeggen en hij tracht de motieven van de bestreden beslissing op grond waarvan wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vluchtmotieven, te verklaren of te weerleggen.

Wat betreft de bijstand door UNRWA in Libanon, voert verzoeker aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in haar analyse nalaat rekening te houden met concrete informatie van het betrokken kamp. Hij verwijst in dit verband naar informatie over Rashidieh te lezen op de website van UNRWA en stelt dat de uitsluitingsgrond steeds zeer restrictief moet worden toegepast en dit rekening houdende met alle relevante informatie. Verzoeker vervolgt dat het gegeven dat hij vijf jaar in België verblijft duidelijk aangeeft dat er geen enkele binding meer is met het kamp en dat dit kamp niet meer in aanmerking kan genomen worden als zijnde zijn gewone recente verblijfplaats. Hij meent dat overeenkomstig de Conventie van New York België moet aanzien worden als zijn gewoonlijke verblijfplaats en dat de terugkeer naar de gewoonlijke verblijfplaats zoals aangegeven door het Commissariaat-generaal dan ook niet langer aan de orde is. Verzoeker kan en wil niet teruggaan gelet op de moeilijke omstandigheden, zijn problemen en een volledig gebrek aan vooruitzichten. Mede gelet op de oorlog en de vele vluchtelingen uit Syrië is een terugkeer bovendien niet langer mogelijk.

2.2. In een tweede middel – aangaande de weigering van de subsidiaire bescherming –, afgeleid uit de schending van het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing, voert verzoeker aan dat het Commissariaat-generaal duidelijk beschikt over informatie waaruit blijkt dat een terugkeer naar het land van oorsprong (of regio) niet mogelijk noch aangewezen is. Deze bescherming moet gezien worden onder de subsidiaire bescherming, welke volgens verzoeker echter niet werd onderzocht, laat staan gemotiveerd. Verzoeker meent dat uit de motivering van de bestreden beslissing duidelijk kan worden besloten dat er wel degelijk sprake is van een reëel risico op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Het besluit van het Commissariaat-generaal, stellende dat er geen redenen zijn om dit aan te nemen, staat in schril contrast met de door het Commissariaat-generaal zelf opgesomde lijst van voorvallen, uitbreidingen van het geweld enz., aldus verzoeker, die in dit verband nog opwerpt dat de situatie in het algemeen zeer onveilig is en men leeft in een quasi permanente staat van (burger)oorlog met groot gevaar te worden blootgesteld aan blind geweld. Verzoeker betoogt dat de subsidiaire bescherming en de mogelijkheid of toekenning hiervan moet worden beoordeeld, niet in individuele gevallen maar in globo, daar waar bepaalde personen die van eenzelfde regio afkomstig zijn aan dezelfde risico's zijn onderworpen. Het Commissariaat-generaal moet zich hiervoor baseren op recente, accurate informatie. De informatie en de verwijzingen van het Commissariaat-generaal zijn volgens verzoeker algemene beschouwingen, zonder toepassing *in concreto*. Dat er geen algemeen gewapend conflict is, kan niet volledig ontkend worden, doch de vervolging, de talrijke aanslagen zijn volgens verzoeker voldoende voor de toekenning van minstens subsidiaire bescherming. Het Commissariaat-generaal erkent dit ook impliciet doch geeft aan dat het 'net niet erg genoeg is'. Dit element is naar mening van verzoeker reeds de bevestiging dat er een ernstig probleem is met een reëel risico op ernstige schade.

2.3.1. Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.3.2. Op 29 januari 2016 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met nieuwe elementen geworden. Het betreft de COI Focus "*Libanon. De veiligheidssituatie in Libanon*" van 4 januari 2016.

2.4.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker uitgesloten van de vluchtelingenstatus en wordt hem de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan de door hem aangehaalde problemen die hem ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied te verlaten en de door hem voorgelegde documenten deze appreciatie niet kunnen wijzigen, zoals uitvoerig en gedetailleerd wordt toegelicht, (ii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, dat

de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen en dat de UNRWA derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren, (iii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR geregistreerd zijn, dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren en dat zij recht hebben op een reisdocument dat 3 tot 5 jaar geldig is en dat de Libanese ambassade in Brussel hieraan zijn medewerking verleent, en dat de Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied geen invloed hebben op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen, (iv) nergens uit zijn verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten en hij voorts geen concrete elementen aanbracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in het vluchtelingenkamp van dien aard is dat hij in geval van terugkeer naar Libanon persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt zodat niet kan worden aangenomen dat hij in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen indien hij zou terugkeren naar het kamp waar hij verbleef en (v) uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie blijkt dat er in Libanon actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het eerste middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 30 november 2015 (CG nr. 1120957), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4.3. In zoverre verzoeker zijn rechten van verdediging geschonden acht, kan de Raad slechts vaststellen dat hij op generlei wijze *in concreto* toelicht op welke wijze zijn rechten van verdediging niet zouden zijn gerespecteerd, zodat dit onderdeel van het eerste en tweede middel niet dienend wordt ingeroepen.

2.5. Artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

"Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen."

2.6. Artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn”*.

2.7. Artikel 55/2, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

2.8. Het feit dat verzoeker voor zijn vertrek uit zijn land van gewoonlijk verblijf de bijstand van de UNRWA genoot wordt in de bestreden beslissing niet betwist en blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag in elk geval op verzoeker van toepassing was.

2.9. De hamvraag is of de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag thans ook nog op verzoeker van toepassing is. De Raad wijst hierbij op rechtspraak van het Europese Hof van Justitie waarin naar aanleiding van een prejudiciële vraag over artikel 12, lid 1, sub a) van de Kwalificatierichtlijn uitdrukkelijk gesteld wordt dat het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag niet aldus kan worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin de UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 49). Hieruit kan dus worden besloten dat de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, ook al heeft hij het mandaatgebied van de UNRWA verlaten, thans ook nog op verzoeker van toepassing is.

2.10. Anderzijds dient in beginsel voor asielzoekers die afkomstig zijn uit dergelijk mandaatgebied geen bijkomende beoordeling te worden gemaakt in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag. Dit standpunt wordt door het Europese Hof van Justitie bevestigd waar het stelt dat in de eerste plaats op basis van een individuele beoordeling moet worden nagegaan of het vertrek van de betrokken persoon uit het mandaatgebied zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door het UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 61). Dit is het geval, zo vervolgt het Hof in zijn arrest, indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 65). Indien deze situatie zich voordoet, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1, E en 1, F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 81).

2.11. *In casu* dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet aantoont dat hij zich op het ogenblik van zijn vertrek uit Libanon in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond waardoor hij omwille van redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil verhinderd werd om de door de UNRWA verleende bijstand te genieten en die hem ertoe zou hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten.

De Raad benadrukt in dit verband dat de bewijslast in de eerste plaats ligt bij de asielzoeker (RvS, nr. 134.545 van 3 september 2004). Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de asielzoeker aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205; RvS, nr. 163.124 van 4 oktober

2006; RvV, nr. 19.768 van 1 december 2008). Deze regel geldt onverkort voor de asielzoeker die meent onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van de Vluchtelingenconventie te vallen (HvJ C-31/09, *Nawras Bolbol v Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal*, 17 juni 2010, overweging 51-52; HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal*, 19 december 2012, overwegingen 58, 61, 65 en 81). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Op grond van de gegevens van het dossier heeft de commissaris-generaal evenwel op goede gronden vastgesteld dat verzoeker niet in staat blijkt te zijn om doorheen zijn verklaringen aan te tonen dat hij zich op het ogenblik van zijn vertrek uit Libanon in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond.

Zo wordt vastgesteld dat (i) het Commissariaat-generaal beschikt over een lijst van personen die in de zaak rond het Israëliësch spionagenetwerk in Libanon werden beschuldigd, gearresteerd of veroordeeld, waaronder H.K., doch verzoekers naam, noch deze van A. a.-K. voorkomen op deze lijst en verzoeker bijzonder weinig blijkt te weten over deze zaak en het lot van H.K. en hij evenmin veel informatie kan geven over de andere centrale figuur uit zijn asielrelaas, A. a.-K., (ii) hij tijdens zijn interview bij het Commissariaat-generaal stelt dat de Libanese autoriteiten hem op 24 juni 2006 wilden arresteren en hem beschoten omdat ze dachten dat hij H.K. was, terwijl hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat men hem wilde arresteren omdat een vriend van hem, met wie hij occasioneel huizen schilderde, beticht werd van spionage, een voorgehouden gebeurtenis die hij tijdens zijn interview bij het Commissariaat-generaal veel later in de tijd situeert, en zijn broer weinig tot niets blijkt te weten van deze beschieting, (iii) hij verder naar eigen zeggen werd opgesloten en beschuldigd van spionage omdat hij tijdens zijn verblijf in het ziekenhuis kenbaar zou hebben gemaakt dat hij een klacht wilde indienen tegen de militaire inlichtingendienst omwille van de beschieting doch hij afwijkende verklaringen aflegt over de periode dat hij in het ziekenhuis zou hebben gelegen en hij daarnaast in eerste instantie zeer uitdrukkelijk verklaarde dat hij effectief via zijn advocaat een klacht indiende tegen de militaire inlichtingendienst om later te stellen dat hij niet precies weet of er effectief een klacht werd ingediend en dat hij de zaak nadien zelfs niet meer gevolgd zou hebben en zijn advocaat niets meer zou hebben gevraagd, (iv) hij tegenstrijdige verklaringen aflegt over het ogenblik waarop hij na het betalen van een borgsom werd vrijgelaten en hij geen enkel document bijbrengt dat kan aantonen dat hij effectief in de gevangenis heeft gezeten of wanneer hij dan wel werd vrijgelaten, (v) hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken met geen woord heeft gerept over het feit dat hij na zijn vrijlating zou zijn ontboden door I. e.-K., een belangrijk kopstuk van Fatah, die hem vroeg om een valse getuigenis af te leggen zodat diens broer A., die beschuldigd werd van spionage voor Israël, zou vrijkomen en hij zelfs op geen enkel moment de groepering Fatah of de namen I. e.-K. of A. e.-K. vermeldde, hij evenmin vermeldde dat hij weigerde in te gaan op deze eis, dat hij omwille van deze eis werd gevisieerd en dat hij onmiddellijk na een door hemzelf en zijn broers gewapenderhand verhinderde arrestatiepoging door Fatah zijn woonplaats verliet doch hij toen iets heel anders verklaarde, namelijk dat hij na zijn vrijlating door de militaire rechtbank werd opgeroepen, dat hij deze oproeping negeerde en naar België vluchtte, (vi) verzoeker verklaarde dat hij eerst Rashidieh verliet en dat zijn broers S. en A. hem nadien in Baalbek kwamen vervoegen, terwijl zijn broer aanvankelijk verklaarde dat verzoeker en S. samen Rashidieh verlieten en dat hij vervolgens enige tijd later achterkwam, om zich tijdens zijn gehoor bij het Commissariaat-generaal aan te sluiten bij verzoekers versie van de feiten, (vii) verzoeker vage en afwijkende verklaringen aflegt over zijn voorgehouden veroordeling bij verstek na zijn vertrek, die hij bovendien op geen enkele manier kan staven en ook zijn broer niet kan zeggen welke gevangenisstraf hij precies zou hebben gekregen, (viii) de problemen die hij sinds 2004 zou hebben gekend met de groepering PFLP-GC blijktbaar niet de reden waren voor zijn vertrek uit Rashidieh of Libanon aangezien hij er nog jarenlang verbleef, hij bij het invullen van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken bovendien op geen enkel moment melding heeft gemaakt van deze problemen en hij er tijdens zijn gehoor bij het Commissariaat-generaal niet in slaagt om concrete verklaringen af te leggen over deze voorgehouden problemen, en ook zijn broer niet weet wat voor problemen verzoeker met het PFLP-GC zou hebben gekend en (ix) hij tegenstrijdige verklaringen aflegt over het ogenblik waarop hij Libanon verliet.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van zijn vluchtmotieven, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan

de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter om onderstaande redenen in gebreke blijft.

2.11.1. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat zijn grootste problemen draaien rond de gekende spionagezaak met onder meer H.K.. Hij werd volgens zijn verklaringen beschoten omdat de Libanese autoriteiten dachten dat hij H.K. was. Omwille van deze beschieting wilde verzoeker een klacht indienen tegen de militaire inlichtingendienst. Hierop werd hij gearresteerd en beschuldigd van spionage voor Israël. Na zijn vrijlating werd hij door Fatah benaderd om een valse getuigenis af te leggen in de spionagezaak zodat de broer van de Fatah-verantwoordelijke, A. a.-K. zou vrijkomen. Omdat verzoeker weigerde, werd hij naar eigen zeggen geïnterviewd door Fatah en werd hij na een deal tussen Fatah en de Libanese autoriteiten uiteindelijk bij verstek veroordeeld.

Daargelaten de vaststelling dat verzoeker weinig informatie kan verschaffen over de zaak en het lot van H.K. en hij evenmin veel informatie kan geven over A. a.-K., dient te worden vastgesteld dat zijn beweringen omtrent zijn link met de spionagezaak op generlei wijze gestaafd worden door de objectieve informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier. Hieruit blijkt immers dat het Commissariaat-generaal beschikt over een lijst van personen die in de zaak rond het Israëlische spionagenetwerk in Libanon werden beschuldigd, gearresteerd of veroordeeld en dat verzoekers naam, noch deze van A. a.-K. voorkomen op deze lijst. Dit gegeven wordt door verzoeker in voorliggend verzoekschrift niet betwist en hij brengt evenmin elementen aan waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt niet correct of niet volledig zou zijn. Voorgaande vaststelling houdt aldus een eerste negatieve indicatie in met betrekking tot de geloofwaardigheid van verzoekers asielaanvraag.

2.11.2. Daarnaast wordt in de bestreden beslissing correct vastgesteld dat verzoeker tijdens zijn interview bij het Commissariaat-generaal stelt dat de Libanese autoriteiten hem op 24 juni 2006 wilden arresteren en hem beschoten omdat ze dachten dat hij H.K. was, terwijl hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat men hem op die datum wilde arresteren omdat een vriend van hem, met wie hij occasioneel huizen schilderde, beticht werd van spionage, een voorgehouden gebeurtenis die hij tijdens zijn interview bij het Commissariaat-generaal veel later in de tijd situeert.

Verzoeker werpt te dezen op dat personen bij de Dienst Vreemdelingenzaken zeer slecht behandeld worden, dat zij niet de tijd krijgen om rustig de vragen te beantwoorden, dat de zaken er verkeerd en te kort worden genoteerd en dat verklaringen vaak worden samengevoegd tot één element, alwaar de asielzoeker later mee wordt geconfronteerd. Volgens verzoeker blijkt duidelijk uit zijn relaas dat twee afzonderlijke elementen tot één werden gevoegd daar waar dit in werkelijkheid niet het geval had mogen zijn.

Verzoeker kan in zijn betoog niet worden gevolgd. Uit de lezing van het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij het invullen van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken de kans kreeg om al zijn asielmotieven kort uiteen te zetten. Hij verklaarde op dat ogenblik: *“Op 24/06/2006 probeerden agenten van de militaire veiligheidsdienst mij te arresteren. Ik ontsnapte, maar er werd op mij geschoten. Ik raakte gewond en werd gedurende 3 maanden in het ziekenhuis opgenomen. Vervolgens werd ik opgesloten in de gevangenis Romiyah. Tijdens mijn opsluiting werd ik zwaar ziek en moest opnieuw geopereerd worden (aan mijn dikke darm). Hiervoor werd ik opnieuw naar het ziekenhuis gebracht. Op 25/04/2007 werd ik op borgtocht (500.000 Libanese ponden) voorwaardelijk vrijgelaten. Nadien ging ik niet meer opdagen bij de oproepingen die volgden na mijn vrijlating.*

Wat was de reden van uw arrestatie? Een vriend van mij, met wie ik occasioneel huizen schilderde, werd beticht van spionage voor Israël. De agenten wilden mij hiervoor ook arresteren.” (administratief dossier, stuk 24, vragenlijst CGVS, vraag 3.1.). Deze verklaringen zijn duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar. Bovendien werd aan verzoeker op het einde van het interview de mogelijkheid geboden om bijkomende opmerkingen te geven, werd hem gevraagd of hij naast de door hem aangehaalde problemen nog problemen met zijn autoriteiten of medeburgers dan wel problemen van algemene aard heeft gehad en werd hem tevens gevraagd of hij nog iets wenste toe te voegen (administratief dossier, stuk 24, vragenlijst CGVS, vraag 3.8.). Verzoeker kan dan ook bezwaarlijk volhouden dat hij niet de tijd zou hebben gekregen om zijn asielmotieven uiteen te zetten. Hij laat overigens na te concretiseren welke van zijn verklaringen foutief of te beknopt zouden zijn genoteerd, dan wel op welke wijze hij op de Dienst Vreemdelingenzaken slecht behandeld zou zijn geweest. De Raad benadrukt dat het niet ernstig is om na confrontatie met de bestreden beslissing op algemene wijze kritiek te uiten op het verloop van het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad wijst erop dat niets verzoeker ervan weerhield om een opmerking te formuleren indien hij zich niet akkoord kon verklaren met de manier waarop hij

werd gehoord. Uit het administratief dossier blijkt echter dat verzoeker heeft nagelaten dit te doen en dat hij de vragenlijst ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken, nadat het verslag hem werd voorgelezen in het Arabisch, zonder voorbehoud heeft ondertekend en aldus te kennen heeft gegeven dat de inhoud ervan overeenstemt met de inlichtingen die hij heeft verstrekt en dat deze inlichtingen oprecht, volledig en correct zijn. Bij aanvang van zijn eerste gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal verklaarde verzoeker overigens uitdrukkelijk dat het verslag van zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen fouten bevat (administratief dossier, stuk 8, p. 2). Verzoeker geeft in voorliggend verzoekschrift dan ook geen valabele verklaring voor de vaststelling dat hij doorheen zijn opeenvolgende gehoren manifest afwijkende verklaringen heeft afgelegd omtrent de reden van de voorgehouden beschieting op 24 juni 2006. De in de bestreden beslissing gedane vaststellingen in dit verband, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, dragen dan ook bij tot de algehele ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas.

In de bestreden beslissing wordt er overigens nog terecht op gewezen dat verzoekers broer, wiens voorgehouden problemen volledig voortvloeien uit het asielrelaas zoals dit door verzoeker werd uiteengezet, weinig tot niets blijkt te weten van deze beschieting: *"(...) Buiten de plaats waar de voorgehouden beschieting plaatsvond kan uw broer geen enkele informatie over deze gebeurtenis verschaffen. Hij weet niet of u alleen was en hij blijkt niet te weten waarom u werd neergeschoten. Hij stelt dat u werd beschoten omdat de Libanese autoriteiten op zoek waren naar iemand van de familie K.(...) of K.(...). De voornaam van deze persoon blijkt uw broer niet eens te kennen (CGVS I A.(...), p. 8, 9, 15, 16)."* Verzoeker gaat in voorliggend verzoekschrift volledig voorbij aan deze vaststellingen, die andermaal het ongeloofwaardig karakter van zijn relaas bevestigen.

2.11.3. Het is de Raad voorts niet duidelijk op welke wijze verzoeker met de loutere bewering dat opnieuw duidelijk is dat de Dienst Vreemdelingenzaken niet alle elementen in de juiste context plaatste en dus verschillende elementen heeft gevoegd die niet gevoegd konden worden, meent de motieven van de bestreden beslissing te kunnen ontkrachten waar correct wordt uiteengezet als volgt: *"Vervolgens werd u naar eigen zeggen opgesloten en beschuldigd van spionage omdat u tijdens uw verblijf in het ziekenhuis kenbaar zou hebben gemaakt dat u een klacht wilde indienen tegen de militaire inlichtingendienst omwille van de beschieting (CGVS I H.(...), p. 9, 10, 11). Allereerst moet er echter worden vastgesteld dat u afwijkende verklaringen aflegt over de periode dat u in het ziekenhuis zou hebben gelegen. Bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS bij de DVZ verklaarde u dat u drie maanden in het ziekenhuis verbleef (Vragenlijst H.(...), punt 3.1). Tijdens uw interview bij het CGVS verklaart u evenwel dat u slechts een 15-tal dagen in het ziekenhuis verbleef (CGVS I H.(...), p. 10, 18). U ontkent ooit verklaard te hebben dat u drie maanden in het ziekenhuis verbleef (CGVS I H.(...), p. 27). Bij aanvang van uw gehoor bij het CGVS verklaarde u echter dat uw verklaringen bij de DVZ geen fouten bevatten (CGVS I H.(...), p. 2) In eerste instantie verklaart u verder zeer uitdrukkelijk dat u effectief via uw advocaat een klacht indiende tegen de militaire inlichtingendienst (CGVS I H.(...), p. 14). Later wijzigt u evenwel uw verklaringen en stelt u dat u niet precies weet of er effectief een klacht werd ingediend en dat u de zaak nadien zelfs niet meer gevolgd zou hebben en uw advocaat niets meer zou hebben gevraagd (CGVS I H.(...), p.20, 21). Aangezien u claimt dat u gearresteerd werd en beschuldigd van spionage omdat u deze klacht indiende wordt het ongeloofwaardig karakter van uw asielrelaas nogmaals bevestigd door bovenstaande vaststellingen."* De Raad herhaalt in dit verband dat verzoekers verklaringen ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken over de periode dat hij in het ziekenhuis zou hebben gelegen duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar zijn, dat hij de vragenlijst ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken zonder voorbehoud heeft ondertekend en aldus te kennen heeft gegeven dat de inhoud ervan overeenstemt met de inlichtingen die hij heeft verstrekt en dat deze inlichtingen oprecht, volledig en correct zijn en dat hij bij aanvang van zijn eerste gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal uitdrukkelijk verklaarde dat het verslag van zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen fouten bevat. Er kan overigens niet worden ingezien hoe de verklaring *"Ik raakte gewond en werd gedurende 3 maanden in het ziekenhuis opgenomen."* door de Dienst Vreemdelingenzaken uit de juiste context zou kunnen worden gehaald of hoe de Dienst Vreemdelingenzaken hier *"verschillende elementen heeft gevoegd die niet konden gevoegd worden"*. Er dient te dezen nog te worden benadrukt dat de incoherenties in verzoekers verklaringen omtrent het feit of hij al dan niet effectief een klacht indiende tegen de militaire inlichtingendienst werden vastgesteld naar aanleiding van zijn gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zodat deze incoherenties bezwaarlijk kunnen worden verklaard door een (algemene) kritiek aan het adres van de Dienst Vreemdelingenzaken.

2.11.4. Dat hij tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over het ogenblik waarop hij na het betalen van een borgsom werd vrijgelaten tracht verzoeker te verklaren, stellende dat hij gedurende langere tijd

werd vastgehouden, dat hij door de gebeurtenissen zwaar werd aangegrepen maar dat hij een relatief tijdsbesef heeft en dat het door de leefomstandigheden en het gebrek aan scholing en vooruitzichten in de kampen voor hem zeer moeilijk is om correcte informatie te geven over data, periodes enz..

Daargelaten de vaststelling dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat de leefomstandigheden van hem en zijn familie en hun economische situatie in Rashidieh meer dan behoorlijk zijn (zie ook verder), is het de Raad niet duidelijk hoe de door verzoeker opgeworpen verschoningsgronden een verklaring zouden kunnen bieden voor het gegeven dat hij tijdens zijn gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zelfs niet meer met zekerheid kon duiden of hij nu in 2007 dan wel in 2008 werd vrijgelaten. Dit klemmt des te meer dat hij bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken wél in staat bleek te zijn om hieromtrent duidelijke verklaringen af te leggen en hij zelfs de exacte datum van zijn vrijlating kon geven, namelijk 25 april 2007 (administratief dossier, stuk 24, vragenlijst CGVS, vraag 3.1.).

Verzoeker geeft in voorliggend verzoekschrift overigens geen valabele verklaring voor het feit dat hij tot op heden in gebreke blijft enig document bij te brengen dat kan aantonen dat hij effectief in de gevangenis heeft gezeten of wanneer hij dan wel werd vrijgelaten, niettegenstaande hij tijdens het eerste gehoor beweerde dat hij over dergelijke documenten beschikt en dat hij deze kan bezorgen (administratief dossier, stuk 8, p. 27). Evenmin geeft hij een verklaring voor de vaststellingen dat (i) zijn broer beweert dat hij in 2008 werd vrijgelaten en (ii) zijn broer niet weet hoeveel de borgsom bedroeg, noch of verzoeker op dat moment al beschuldigd werd van spionage.

2.11.5. Daarnaast wordt er in de bestreden beslissing correct op gewezen dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken met geen woord heeft gerept over het feit dat hij na zijn vrijlating zou zijn ontboden door I. e.-K., een belangrijk kopstuk van Fatah, die hem vroeg om een valse getuigenis af te leggen zodat diens broer A., die beschuldigd werd van spionage voor Israël, zou vrijkomen en hij zelfs op geen enkel moment de groepering Fatah of de namen I. e.-K. of A. e.-K. vermeldde, hij evenmin vermeldde dat hij weigerde in te gaan op deze eis, dat hij omwille van deze eis werd gevisieerd en dat hij onmiddellijk na een door hemzelf en zijn broers gewapenderhand verhinderde arrestatiepoging door Fatah zijn woonplaats verliet doch hij toen iets heel anders verklaarde, namelijk dat hij na zijn vrijlating – die hij toen nog situeerde in 2007 – door de militaire rechtbank werd opgeroepen in september 2010, dat hij deze oproeping negeerde en naar België vluchtte.

In zoverre verzoeker opwerpt dat het feit dat bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet alle elementen werden aangegeven duidelijk is ingegeven door de sturende richtlijnen dat enkel zeer kort de problemen moeten geschetst worden, dat ook steeds duidelijk wordt aangegeven dat de asielzoeker de mogelijkheid zal hebben om op het Commissariaat-generaal bijkomende elementen en zaken toe te voegen en dat hem dan ook bezwaarlijk kan verweten worden dat hij zich hield aan de richtlijnen van de Dienst Vreemdelingenzaken, kan hij de Raad allerminst overtuigen. De Raad wijst erop dat van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat en volledig mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van gewoonlijk verblijf. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Niettegenstaande het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoering of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan wel redelijkerwijs van verzoeker worden verwacht dat hij een dermate essentieel element in zijn relaas als zijn directe vluchtaanleiding (in de versie van de feiten zoals hij deze heeft geschetst op het Commissariaat-generaal, zie administratief dossier, stuk 8, p. 12-15) spontaan zou vermelden zo dit op enige waarheid zou berusten. Dat het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken kort moest zijn, doet hieraan geen afbreuk. Bij aanvang van zijn eerste gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal verklaarde verzoeker overigens dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken de belangrijkste redenen die tot zijn vlucht hadden geleid had vermeld (administratief dossier, stuk 8, p. 2). Verzoeker geeft aldus geen aanvaardbare verklaring voor het niet vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken van een dermate cruciaal element in zijn relaas als de problemen met en de arrestatiepoging door Fatah zodat deze omissie zijn algehele geloofwaardigheid verder op de helling zet.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voegt hier nog terecht aan toe: *“Volgens uw verklaringen tijdens uw gehoor bij het CGVS zouden leden van Fatah op 11 september 2009 gepoogd hebben u te arresteren (CGVS I H.(...), p. 15). (...) De volgende dag verliet u Rashidiya*

en dook u 15 dagen onder bij uw grootvader in Baalbek. U vertrok eerst en vervolgens kwamen uw broers S.(...) en A.(...) u vervoegen (CGVS I H.(...), p. 3, 4). Uw broer verklaarde bij het invullen van zijn vragenlijst van het CGVS bij de DVZ echter dat u en S.(...) samen Rashidiya verlieten en dat hij vervolgens enige tijd later achterkwam (Vragenlijst A.(...), punt 3.5). Tijdens zijn gehoor bij het CGVS wijzigde hij zijn verklaringen en sloot hij zich aan bij uw versie van de feiten (CGVS I A.(...), p. 12). Eens te meer een vaststelling die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ondermijnt." Deze vaststellingen kunnen bezwaarlijk worden verklaard door het verweer dat deze feiten meer dan vijf jaar geleden gebeurden en dat het niet onoverkomelijk is dat bepaalde elementen niet 100% worden weergegeven, gelet op de traumatische ervaring en het tijdsverloop. Er mag immers redelijkerwijs worden verwacht dat verzoeker en zijn broer ook vijf jaar na de feiten eensluidende verklaringen kunnen afleggen over iets eenvoudigs als welke broers samen Rashidieh verlieten en wie hen vooraf ging dan wel nakwam.

2.11.6. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker tijdens zijn gehoor uitermate vage en afwijkende verklaringen heeft afgelegd over zijn voorgehouden veroordeling bij verstek na zijn vertrek uit Libanon. Niettegenstaande hij verklaarde dat hij op de hoogte werd gesteld van zijn veroordeling door zijn moeder en zijn echtgenote, die op hun beurt per brief werden ingelicht door de politie, bleek hij tijdens zijn gehoor vreemd genoeg niet langer te weten wanneer hij werd veroordeeld, noch op basis van welke, volgens hem valse, beschuldiging hij werd veroordeeld. Wel wist hij te vertellen dat hij werd veroordeeld tot zeven jaar (administratief dossier, stuk 8, p. 16-17 en p. 21). Nochtans wist hij voor de Dienst Vreemdelingenzaken wél duidelijke verklaringen hieromtrent af te leggen: *"Naar aanleiding van mijn arrestatie en na mijn voorwaardelijke vrijlating in 2007, werd ik in 09/2010 opgeroepen om te verschijnen voor de militaire rechtbank. Ik negeerde de oproeping en vluchtte naar België. Na mijn vertrek uit het land, werd ik opnieuw verschillende keren opgeroepen. Omdat ik nooit ging opdagen werd ik bij verstek veroordeeld tot 5 jaar effectieve gevangenisstraf. Ik werd vervolgd wegens medeplichtigheid aan spionage-activiteiten voor Israël. Dit zijn echter valse beschuldigingen."* (administratief dossier, stuk 24, vragenlijst CGVS, vraag 3.5.) zodat verzoeker bezwaarlijk ernstig kan worden genomen waar hij zijn onwetendheden tijdens het gehoor tracht te vergoelijken, stellende dat het gelet op zijn achtergrond en gebrekkige persoonlijke ontwikkeling (hij heeft zijn volledige leven in één van de meest achtergestelde kampen in Libanon gewoond, kamp welk tijdens de burgeroorlog zeer zwaar heeft afgezien, waar slechts zeer beperkte middelen voorhanden zijn en waar slechts beperkte scholing aanwezig is die niet voor iedereen vrij toegankelijk is) niet verwonderlijk is dat hij geen kennis heeft van alle elementen. Met het louter herhalen van zijn bewering dat hij pas na het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken te weten is gekomen dat hij in werkelijkheid tot zeven jaar veroordeeld werd, slaagt verzoeker er voorts niet in afbreuk te doen aan overwegingen van de commissaris-generaal waar deze in dit verband opmerkt als volgt: *"(...) Geconfronteerd met uw afwijkende verklaringen over uw voorgehouden veroordeling stelt u dat u bij het invullen van de vragenlijst niet wist welke straf u had gekregen en dat u later van uw moeder vernomen had dat u in werkelijkheid tot zeven jaar veroordeeld werd (CGVS I H.(...), p. 28). Allereerst moet er echter worden opgemerkt dat u bij aanvang van uw gehoor bij het CGVS verklaarde dat er geen fouten voorkwamen in de verklaringen die u had afgelegd bij de DVZ (CGVS I H.(...), p. 2). Bovendien moet er worden vastgesteld dat uw broer niet kan zeggen welke gevangenisstraf u precies zou hebben gekregen. Hij blijkt na al die jaren nog steeds te twifelen tussen vijf of zeven jaar gevangenisstraf (CGVS I A.(...), p. 7, 18)."* Verzoeker blijft overigens tot op heden in gebreke enig begin van bewijs bij te brengen van zijn beweerde veroordeling, niettegenstaande uit zijn verklaringen blijkt dat hij over een document beschikt dat deze veroordeling zou kunnen aantonen, zoals blijkt uit wat voorafgaat.

2.11.7. Wat betreft de problemen die hij zou hebben gekend met de groepering PFLP-GC, benadrukt verzoeker dat deze niet de reden zijn van zijn vlucht en dan ook losstaan van zijn vraag om internationale bescherming. Hij bevestigt aldus dat hij zich op het ogenblik van zijn vertrek uit Libanon niet bevond in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid omwille van deze voorgehouden problemen.

2.11.8. Tot slot wordt in de bestreden beslissing correct opgemerkt dat verzoeker allesbehalve eensluidende verklaringen heeft afgelegd over het tijdstip waarop hij Libanon heeft verlaten, vaststelling welke zijn geloofwaardigheid andermaal niet ten goede komt: *"Tot slot dient er nog te worden gewezen op het feit dat u bij DVZ verklaarde dat u pas op 24 oktober 2010 Libanon verliet en dat u vervolgens via Syrië, Turkije en een u onbekend land naar Italië reisde. Vandaar zou u op 23 november 2010 per vliegtuig naar België zijn verdergereisd (verklaring punt 35). Tijdens uw gehoor bij het CGVS verklaart u evenwel dat u reeds in 2009 Libanon verliet en bevestigt u dat uw reis naar België uiteindelijk een jaar in beslag nam (CGVS I H.(...), p. 3, 4, 5, 19). U kunt geen afdoende verklaring geven voor deze discrepantie. U stelt simpelweg dat u uw vertrekdatum niet meer herinnert (CGVS I H.(...), p. 26). Dit*

zou nog normaal genoemd kunnen worden. Dat u niet meer weet of u een maand of een jaar gereisd zou hebben is echter niet aanvaardbaar.” Waar verzoeker te dezen opwerpt dat zijn onsamenhangende tijdsaanduidingen niet enkel te wijten zijn *“aan de omstandigheden en feiten die de aanvraag ten grondslag liggen, maar eveneens het gebrekkige ontwikkelingskader van verzoeker”*, kan hij bezwaarlijk ernstig worden genomen. De Raad herhaalt en benadrukt dat het onaanvaardbaar is dat verzoeker tijdens het gehoor niet meer bleek te weten of hij een maand of een jaar gereisd zou hebben. Het verweer in het verzoekschrift doet hieraan gaan afbreuk. Er dient overigens te worden vastgesteld dat ook in het verzoekschrift geen duidelijkheid wordt verschaft over het tijdstip waarop verzoeker Libanon zou hebben verlaten, daar enerzijds wordt gesteld dat hij pas gevlucht is in 2010 (p. 7) en anderzijds wordt opgeworpen dat een *“logische deductie en het tijdsverloop van de vlucht zelf”* geen twijfel laat bestaan dat verzoeker eind 2009 zijn land verliet (p. 9).

2.11.9. De Raad stelt vast dat verzoeker geen concreet verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten. Het geheel van de motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing wordt dan ook door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.12. Verder blijkt uit de informatie vervat in het administratief dossier (COI Focus *“Libanon: Leefomstandigheden in de Palestijnse kampen”* van 12 juni 2015, *Syria Regional Crisis Response* januari-december 2014, mid-year review en het rapport van Danish Immigration Services, *“Stateless Palestinian Refugees in Lebanon – Country of Origin Information for Use in the Asylum Determination Process”* van oktober 2014), dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon, en dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen en dat UNRWA tot op heden actief fondsen verzamelt voor de financiering van bijkomende maatregelen die de UNRWA wenst te treffen in het licht van de impact van het Syrische conflict. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, *‘emergency cash’* voor voedsel en huur, materiële bijstand. Uit de beschikbare informatie blijkt dat UNRWA heden nog steeds instaat voor de basisvoorzieningen in de vluchtelingenkampen te Libanon op het vlak van gezondheidszorg, voedsel, onderwijs, huisvesting, enz., en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Verzoeker werpt op dat de werkingsmiddelen van UNRWA dermate geslonken zijn dat er geen effectieve bescherming en bijstand meer mogelijk is. Hij brengt hiermee evenwel geen informatie bij waaruit kan blijken dat UNRWA heden niet langer bijstand zou leveren in Libanon of dat UNRWA haar opdracht niet meer kan vervullen.

Zo uit de beschikbare informatie blijkt dat de aandacht van de donoren verschoven is naar de Syrische crisis en dit onrechtstreeks een impact heeft gehad op de fondsen beschikbaar voor de reeds bestaande *emergency appeals* en andere activiteiten die gefinancierd worden door middel van de vrijwillige bijdragen voor donoren, blijkt uit dezelfde informatie ook dat, behoudens de stopzetting van het *Emergency Program* in Nahr el-Bared, UNRWA niet hoeft te snoeien in haar dienstverlening naar Palestijnse vluchtelingen in Libanon toe teneinde noodhulp aan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië te kunnen verschaffen (zie COI Focus *“Libanon: Leefomstandigheden in Palestijnse kampen”* van 12 juni 2015, p. 12). Er kan aldus geenszins gesteld worden dat UNRWA niet langer in staat zou zijn om bijstand te leveren. Verzoeker toont met de argumentatie in het verzoekschrift geenszins aan dat de UNRWA-bijstand in zijn hoofde overeenkomstig de tweede zinsnede van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie *“om welke reden ook is opgehouden te bestaan”*. Nergens uit verzoekers verklaringen blijkt overigens dat hij tot de zogenaamde *special hardship cases* behoort of dat hij beroep diende te doen op het *Emergency Program* (zie ook verder). Bijgevolg kan verzoeker evenmin stellen dat het voor UNRWA onmogelijk is hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

Zo uit de beschikbare informatie voorts blijkt dat de influx van Syrische vluchtelingen een impact heeft op het leven in Libanon in het algemeen en in de vluchtelingenkampen – waar de algemene situatie en de leefomstandigheden erbarmelijk kunnen zijn – in het bijzonder, treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze in de bestreden beslissing benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in preciaire omstandigheden leeft – hetgeen ook blijkt uit het rapport van de Danish Immigration Service's fact finding mission to Beirut, Lebanon getiteld *“Stateless Palestinian Refugees in Lebanon – Country of Origin Information for Use in*

the Asylum Determination Process” van oktober 2014 –, waardoor verzoeker niet kan volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon in het algemeen en in Rashidieh in het bijzonder, maar hij concreet aannemelijk dient te maken dat hij bij terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet loopt. Uit verzoekers eigen verklaringen blijkt evenwel dat zijn individuele situatie naar omstandigheden behoorlijk is. Er wordt dienaangaande in de bestreden beslissing terecht aangehaald als volgt: “(...) Vervolgens moet er worden vastgesteld dat uw familieleden allen nog probleemloos in Rashidiya verblijven. Uw familie geniet daar nog steeds bijstand van de UNRWA. Zo verkrijgen ze financiële hulp, medische hulp, voedselhulp en onderwijs. Uw familie bezit een flatgebouw in Rashidiya waar ze wonen. Verder is uw familie tot op heden eigenaar van een winkel, een kapsalon en een taxi. Uw broer H.(...) verklaarde nog dat uw familie, voor jullie vertrek uit Libanon, ook een cafe en biljartzaal had. U werkte als alleenstaande man, net als uw broers, in deze verschillende zaken en uw broer H.(...) had tevens een werknemer in dienst voor het cafe. U en uw broer verklaren dat het goed gaat met jullie familie. Ook de economische situatie van uw familie blijft behoorlijk te zijn. De reis van uzelf en uw broers naar Europa werd betaald door uw vader. Het blijkt zelfs dat hij jullie ook nu nog financieel ondersteunt vanuit Libanon (CGVS I H.(...), p. 3, 23, 24, 25, 26)(CGVS I A.(...), p. 13, 14, 19, 20, 24) (CGVS II H.(...), p. 5, 6)(CGVS II A.(...), p. 5, 6, 7).” Met de ongefundeerde bewering dat de financiële situatie van zijn familie niet wegneemt dat hij als persoon niet op de bijstand van UNRWA kan steunen bij een terugkeer, brengt verzoeker geen afdoende concrete, op zijn persoon betrokken feiten en elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van zijn levensomstandigheden in Libanon.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij in diens besluit dat nergens uit verzoekers verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten en dat verzoeker geen concrete elementen aanbracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in het vluchtelingenkamp van dien aard is dat hij in geval van terugkeer naar Libanon persoonlijk een bijzonder risico op een ‘onmenselijk en vernederende behandeling’ loopt zodat niet kan worden aangenomen dat hij in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen in geval van terugkeer naar het kamp waar hij verbleef.

De Raad benadrukt in dit verband nog dat van ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, zoals opgenomen in de definitie van de subsidiaire bescherming uit artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet, met verwijzing naar de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 EVRM, slechts gewag kan worden gemaakt indien de slechte behandeling een “minimum level of severity” bereikt, waarvan de beoordeling afhankelijk is van alle omstandigheden van de zaak (zie EHRM, *Ierland t. Verenigd Koninkrijk*, 18 januari 1978, § 162). Terzelfder tijd heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op mishandelingen als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). Verzoeker moet derhalve zelf concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen en hij kan hierbij niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon en naar de invloed van het gewapend conflict in Syrië op de situatie in Libanon, maar dient concreet aannemelijk te maken dat hij bij een terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 3 EVRM loopt.

Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas en mede in acht genomen het geheel van wat voorafgaat, toont verzoeker niet aan dat de bepalingen van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op hem van toepassing zijn.

2.13. Wat de terugkeermogelijkheden betreft voor Palestijnen naar Libanon blijkt bovendien uit de COI Focus Libanon “*Terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Libanon*” d.d. 12 september 2014, toegevoegd aan het administratief dossier, dat de Libanese overheid de terugkeer van Palestijnen niet verhindert. De Libanese autoriteiten reiken reisdocumenten uit aan Palestijnen die bij de UNRWA en/of bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de

verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen naar de mandaatgebieden kunnen terugkeren en dat zij recht hebben op een reisdocument dat 3 tot 5 jaar geldig is. Verder blijkt dat de Libanese ambassade in Brussel hieraan, los van een zekere administratieve inertie, zijn medewerking verleent. Alhoewel de procedure weliswaar enige tijd in beslag kan nemen, worden er immers geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Uit deze informatie blijkt voorts dat de Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied geen invloed heeft op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen. Cedoca heeft deze informatie in september 2014 nogmaals afgetoetst bij Human Rights Watch, dat als eerste berichtte over de restricties opgelegd aan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië voor het betreden van Libanees grondgebied. De expert Libanon van Human Rights Watch stelde tot op heden geen enkele informatie te hebben ontvangen die zou suggereren dat Palestijnen uit Libanon (Palestinian Refugees from Lebanon, PRL) moeilijker opnieuw toegang tot het grondgebied zouden krijgen ten gevolge van de restricties opgelegd aan Palestijnen uit Syrië (PRS). Andere in september 2014 door Cedoca gecontacteerde objectieve bronnen, waaronder UNRWA, bevestigen bovenstaande informatie. De Raad stelt vast dat Cedoca de informatie vervat in de COI Focus van 12 september 2014 gebaseerd heeft op een zo ruim mogelijk aanbod aan zorgvuldig geselecteerde bronnen, die aan elkaar werden getoetst. Cedoca contacteerde zowel overheden als internationale organisaties, lokale ngo's, een academicus en een ervaringsdeskundige. Een overzicht van de geraadpleegde bronnen is opgenomen in de bibliografie achteraan het document.

Vooralsnog zijn er aldus geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreerde UNRWA-Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is. Verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Palestijnse identiteitskaart. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat verzoeker niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA, hetgeen door hem op zich ook niet wordt betwist.

In zoverre verzoeker aanvoert dat hij niet wil terugkeren gelet op de moeilijke omstandigheden, zijn problemen en het volledig gebrek aan vooruitzichten, benadrukt de Raad dat in het standpunt van UNHCR twee redenen worden opgegeven die een terugkeer van een asielzoeker naar het mandaatgebied van UNRWA kunnen verhinderen, meer bepaald: (1) hij of zij *wil niet* terugkeren naar de UNRWA-zone omdat zijn of haar veiligheid en vrijheid er in gevaar is, of omwille van andere ernstige beschermingsgerelateerde problemen of (2) hij of zij *kan niet* terugkeren naar het mandaatgebied van UNRWA, bijvoorbeeld omdat de autoriteiten van het gastland weigeren de persoon opnieuw op het grondgebied toe te laten of weigeren de nodige reisdocumenten te vernieuwen. Zoals hoger reeds uiteengezet, toont verzoeker niet aan dat hij niet zou kunnen terugkeren daar uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Palestijnen in het bezit van de nodige documenten zonder problemen toegang krijgen tot Libanon. Voorts wijst de Raad erop dat, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, het louter *niet willen* terugkeren geen voldoende reden vormt om te besluiten dat de asielzoeker valt onder de toepassing van artikel 1D, tweede lid van de Vluchtelingenconventie. Dit *niet willen* terugkeren moet immers ingegeven zijn door het feit dat *zijn of haar veiligheid en vrijheid er in gevaar is, of door andere ernstige beschermingsgerelateerde problemen*. Verzoeker slaagt er echter niet in een dergelijk causaal verband aan te tonen, zoals wordt toegelicht in de bestreden beslissing en zoals blijkt wat voorafgaat.

Waar verzoeker nog betoogt dat een terugkeer naar Libanon niet langer aan de orde is daar hij op grond van de Conventie van New York een permanent verblijfsrecht heeft bekomen in België zodat België – en niet langer Libanon – moet aanzien worden als zijn gewoonlijke verblijfplaats, kan hij niet worden gevolgd. Vooreerst is het de Raad niet duidelijk op welke wijze het samenlezen van artikel 12 van de Richtlijn 2001/95/EU en artikel 1D van de Vluchtelingenconventie tot dit besluit zou moeten leiden. In zoverre verzoeker verwijst naar het Verdrag betreffende de status van staatlozen van 28 september 1954, wijst de Raad erop dat artikel 1.2. van dit verdrag luidt als volgt: “Dit Verdrag is niet van toepassing: (I) op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen, zolang zij die bescherming of bijstand genieten; (...)” Zoals blijkt uit het geheel van wat voorafgaat, toont verzoeker niet aan dat de bijstand of bescherming van UNRWA in zijn hoofde heeft opgehouden te bestaan.

2.14. Voorts blijkt uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon *“De veiligheidssituatie in Libanon”* van 11 mei 2015, toegevoegd aan het administratief dossier, en de COI Focus *“Libanon. De veiligheidssituatie in Libanon”* van 4 januari 2016) dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon nog steeds grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De gevolgen van Hezbollah's betrokkenheid in de Syrische burgeroorlog lieten zich snel voelen in Libanon. Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen en grensgeweld. Het geweld concentreerde zich hoofdzakelijk in de grensstreek met Syrië, de zuidelijke buitenwijken van Beiroet en Tripoli. Vooral de eerste helft van 2014 werd gekenmerkt door een sterke toename van autobommen waarbij de meerderheid van de slachtoffers burgers waren. Het gros van deze aanslagen was toe te schrijven aan soennitische extremistische groeperingen die Hezbollah of haar sjiiitische achterban als doelwit hebben. Hierbij werden vooral de zuidelijke buitenwijken van Beirut geviséerd. Sinds april 2014 is er evenwel een militair veiligheidsplan van kracht in Tripoli, de Bekaa en de Akkar-regio. Mede door deze toegenomen veiligheidsmaatregelen door het leger en Hezbollah nam de schaal van het geweld sinds de tweede helft van 2014 beduidend af. Zo vindt er in Tripoli sinds april 2014, op een zelfmoordaanslag in januari 2015 na, geen sektarisch geweld meer plaats tussen de Alawitische en soennitische milities. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Wel vond er op 12 november 2015, na anderhalf jaar kalmte in Beiroet, opnieuw een dubbele zelfmoordaanslag plaats in de zuidelijke sjiiitische wijk Bourj al-Barajneh. Het was de dodelijkste aanslag sinds de burgeroorlog en de eerste officieel door IS opgeëiste aanslag in Libanon. Het geweld escaleerde evenwel niet. Anno 2015 concentreert het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de regio Bekaa (Hermel, Aarsal, Baalbek) en Akkar. Jihadistische groeperingen richten hun pijlen naast Hezbollah op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Het leger, dat haar troepen in de grensregio versterkte, en Hezbollah belagen konvooien van extremistische groeperingen. Zo vinden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat al-Nusra, en het Libanese leger of Hezbollah. Bij dit soort aanvallen op militaire doelwitten vallen evenwel weinig tot geen burgerslachtoffers, tenzij het grootschalige en langdurige confrontaties in bevolkt gebied betreffen. In 2015 hebben zulke confrontaties evenwel niet meer plaatsgevonden. Wel bleven kleinschalige aanvallen op militaire doelwitten plaatsvinden. Hierbij vielen doden en gewonden, voornamelijk onder de strijdende partijen. Syrische rebellengroepen voeren voorts raket- en mortieraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. In 2015 namen deze aanvallen in intensiteit af. In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Wel vonden er in 2014 en begin 2015 voor het eerst sinds 2006 kleine vergeldingsacties plaats langs beide zijden. Ook in de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen ondanks de toenemende invloed van salafistische groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers geviséerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuen.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij hoofdzakelijk in de grenszone in het oosten en het noorden van Libanon ook burgerslachtoffers zijn gevallen ten gevolge van invallen en raketaanvallen vanwege Syrische rebellengroeperingen en aanvallen vanwege het Syrische leger en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Met de argumentatie dat de situatie in het algemeen zeer onveilig is en men leeft in een quasi permanente staat van (burger)oorlog met groot gevaar te worden blootgesteld aan blind geweld, brengt verzoeker geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het

Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Verzoeker bevestigt overigens uitdrukkelijk in het verzoekschrift dat niet kan ontkend worden dat er actueel in Libanon geen algemeen gewapend conflict aan de gang is. Daar verzoeker aldus geen concrete elementen aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van de veiligheidssituatie in Libanon gemaakt door de commissaris-generaal, wordt diens analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.15. In acht genomen het geheel van wat voorafgaat oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat verzoeker conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie *juncto* artikel 55/2 van de vreemdelingenwet dient te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus en dat verzoeker voorts niet aantoonst dat de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op hem van toepassing zijn.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht maart tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS